

Büyümediğime şaşmamalı Achim Bröger'den

Prens sarayda gezintiyeye çıktı.

Uşaklar önünde eğilip ona: "Günaydın Prens hazretleri." dediler.

Aslında çok nazik birine benziyor. Ama boyu yeterince uzun değil, diye de akıllarından geçirdiler.

Aynalar Salonu'nda kendine baktı Prens ve: Bana ileride Büyük Kral diyecekler.

Ama boyum hemen uzamazsa, gizli gizli gülüp: Şu cüceye Büyük Kral demek zorunda olmamış gerçekten tuhaf.

Cüce Kral ona aslında daha çok yakıştırdı, diye düşünecekler diyerek hayıflandı.

Prens, kraliyet biliminin bütün önemli dallarında dersler alırdı. Başında taç taşımak bunlardan biriydi.

Onun için ekstra küçük yapılmış alıştırdırma tacı bile ne yazık ki her defasında alnından kayıp yüzüne kadar düşerdi.

Şu altın şey başında böyle eğri durdukça, bu durum göze hiç de krallara yakışır bir manzara gibi görünmüyordu.

Tahtta oturmak, emretmek, seçkin ve nazik olmak da öğrendiği şeyler arasındaydı.

Dersten sonra büyük saray bahçesinde oynamasına izin verilirdi.

Bahçe o kadar büyüktü ki, Prens daha hiç bahçe duvarına kadar gelememişti.

Ne yazık ki oynarken de tacı başında taşıması gerekiyordu.

Ve ne yazık ki sarayda ve bahçede kendisi dışında oynayabileceği tek bir çocuk yoktu.

Kral babası heybetli ve acımasızca oturuyordu tahtta.

Tepeden oğlunu izliyor ve: „Ülke çok büyük ve yönetmesi kolay değil.

Düşmanları çok ve büyük bir krala ihtiyacı var.

Bu demek oluyor ki, senin büyümen ve güçlü olman gerekli ve tabii ki kurnaz da.“ diyordu.

Küçük Prens şöyle düşünüyordu: Ben böyle gösterişli biri olmak istemiyorum, tacı takmak hiç zevkli değil. O şey beni sıkıyor.

Bunları söylemesi mümkün değildi elbette.

Kral babası bunları bir duysa, başındaki üç tel kalmış saçını yolardı. Bunun ne kadar zor olacağı ise gün gibi aşikârdı.

Kral sık sık hizmetçiye uzun bir cetvelle gelmesini emrederdi.

Fakat her defasında sonuç aynıydı: „Hayır, Prens’in boyu uzamıyordu.“

Ve Kral her seferinde bu yüzden öfkeden çılgına dönüyordu.

Ve ardından: „Ne zaman ki boyun uzadı, ancak o vakit oyun oynamaya devam edebilirsin. Dalgın dalgın etrafına bakınma, azıcık gayret et.“ diye emrederdi.

Ama Prens altın tacının altında bir milimetre bile büyümüyordu. Bu durum kralın keyfini gitgide kaçıyordu.

Sonra bir gün Kraliçe dedi ki: "Kral hazretleri, bu böyle devam edemez.

Belki de tacı temiz havada takmak daha iyi bir fikirdir.

Bir bakarsın, boyu uzayıvermiş."

Kral karasız bir halde başını salladı.

Sonra: „Benim için farketmez, sonunda boyu uzasın da.“ diye homurdandı.

Artık Prens uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Bir gün hiç olmadığı kadar uzağa gitti. Mis kokulu çiçeklerin, rengârenk fundalıkların yanından geçti. Hava sıcaktı.

Taç başını sıkıyordu. Birdenbire bir duvarın önünde durdu.

Duvarın ardından sesler geliyordu. Gülüşmeler ve hızlı adımlar. Yakınlarda kraliyet muhafızı olmadığı için duvarın üzerine tırmandı.

Sonra bir çayırda oynayan çocukları gördü.

„Neden kafanda bu şeyi taşıyorsun?“ diye sordular,

„Kral tacı çıkarmamı yasakladı,“ diye yanıtladı Prens.

„Oynarken bile takmalıyım.“

"Saçmalık," dedi çocuklar. Prens daha önce bu kelimeyi hiç duymamıştı. "Saçmalık" dedi Prens sessizce. "Saçmalık, saçmalık."

Sonra tacı çimenlerin üzerine koydu ve oynamaya başladı. Bu ağır şey olmadan kendini çok daha hafif hissetti.

Prens eve geldiğinde birdenbire boyu biraz uzamıştı.

Kral tacını havaya fırlattı, tahttan atladı ve herkese bir gümüş sikke verdi.

O zamandan beri Prens'in boyu hep uzamaya devam etti, çünkü artık taç onu eskisi kadar sıkıyordu. Oynarken artık onu hep çıkarıyordu ... ve bazen başka zamanlarda da.

Son